

In zijn columns verkent Harry Wagenaar de grenzen van het fietsreizen.

'Een wereldfietsers moet kunnen lopen', was enkele jaren geleden de kop van een artikel in een bijlage van *de Volkskrant*. De journalist doelde hiermee vooral op Frank van Rijn, die in het artikel zijn tocht dwars door de Sahara memoreerde. Hij moest menigmaal zijn fiets door het mulle zand sleuren, waarbij de snelheid vaak niet boven de twee kilometer per uur uitkwam. En dat urenlang.

In een bui van opruimwoede kwam ik het artikel onlangs weer tegen, las het nog eens door en vroeg me af hoe goed ik eigenlijk tot lopen in staat ben. Urenlang je fiets door het mulle zand trekken, is fysiek zwaar. Maar wat dat betreft kom ook ik vast wel een aardig eind. Daarnaast is door een woestijn buffelen met name een mentale uitdaging. Vooral als de omgeving totaal verlaten is en er niemand in de buurt is die je hulp kan verlenen wanneer het misgaat. Iets lastiger, maar als het moet...

Van een andere orde is het lopen zelf: de ene voet voor de andere zetten op een zo soepel en efficiënt mogelijke manier, in vloeiende bewegingen. Dan begeef je je op het terrein van de eindeloze oefening. In Marokko waren de kleine, brutale jochies jaloersmakend. Rennend op hun slippers wisten ze mij als fietser bij te houden! Wat stelt je conditie dan eigenlijk voor als je je verplaatst op een soepel rollende fiets met vijf bar lucht in de banden en een gesmeerde ketting?

Als ik even versnelde door met de versnellingshendel een tandje zwaarder te schakelen, dan deden zij dat ook. Gewoon door de slippers uit te doen omdat het op blote kakkies sneller gaat. Voetzolen bekleed met een dik pak eelt moeten ze hebben gehad en pezige, tot elastiek getrainde benen. Ik troostte mij met de gedachte dat ik lang geleden jong was en tegenwoordig nooit tot een dergelijke prestatie meer in staat zou zijn. Maar toch, knagen doet het zo nu en dan nog steeds.

Vorig jaar was er een moment waarop ik opnieuw mijn zwakheid onder ogen moest zien. Het was in Zambia. Snelheid, souplesse, kracht noch uithoudingsvermogen waren aan de orde. Een jonge-

man, *wannabe*-gids van beroep, nodigde mij uit mee te komen naar de kop van de Victoriawatervallen, naar de Devil's Pool, een natuurlijke, uit de kluiten gewassen badkuip vol water, pal op het uiterste randje van de duizelingwekkende diepte. Om daar te komen, was enkel een stukje lopen noodzakelijk. Dwars door het ondiepe water. En natuurlijk doe je dat dan op blote voeten. Toch?

De eerste hindernis was een betonnen richel. Die lag op het punt waar het water het minst diep was. Het bleek direct al een bijna onoverkomelijke hindernis. Balanceren over het smalle randje, dat lukte nog wel, maar halverwege al voelde het beton aan als een spijkerbed. Twijfelend stond ik stil. Nog verder gaan, dat zouden mijn verwerende westerse voeten nooit overleven. De stoere fietser die ik dacht te zijn, bleek een gedegenereerde kantoorklerk!

Ik en vele fietsers met mij pochen maar al te vaak dat we het zo geweldig vinden om de natuur onderweg te beleven. Vol bewondering worden we nagestaard door automobilisten die de afstand van de parkeerplaats naar hun bureaustoel al te ver vinden om te lopen en voor de eerste verdieping van het kantoorpand de lift pakken. Jarenlang was ik ervan doordrongen dat zij geen voorbeeld voor mij mochten zijn. Deze mensen hebben geen enkele voeling met de natuur. Nee, ik doe het anders, riep ik.

Op de fiets moet de zon op mijn hoofd branden, de wind door mijn haren waaien en de steile helling een tegenstander zijn om te overwinnen – ook als je de vijftig gepasseerd bent. Maar in al die jaren van trots reizen op de fiets was ik een belangrijk ding vergeten. Het echte lopen! Weten hoe het is om op beide benen de grond onder je voeten te voelen. Werkelijk te voelen! 's Morgens voor de tent dauwtrappen in het natte gras, 's middags over het warmgebrande grind langs de kant van de weg stappen of zelfs schuifelen over een raspande betonnen richel als het zo uitkomt. Een wereldfietser moet inderdaad kunnen en zo nu en dan ook willen lopen! In al zijn facetten. Met, en regelmatig ook zonder schoenen.

Bovenop een laag rubber sta je te ver bij de wereld vandaan. ☒